

El poble li reconeixia la seva lliuració i l'estimava.

Aquest afecte es demostrà en el trieni 1936-1939. Durant aquests anys de la guerra civil Mn. Carles visqué tranquil·lament a L'Escala. Tres vegades es va presentar a la població un grup de trist record per a matar-lo. El poble no ho va permetre i va donar suport al seu rector —al rector de la Parròquia— cosa ben significativa i enormement comprometedora els anys 1936-37 i 38.

L'altra anècdota es refereix a un dels rectors més populars que ha tingut el nostre poble: Mn. Gaspar.

Una vesprada, mentre a l'església es celebrava un sermó, de cop i volta, les portes del cancell es van tancar amb un gran terrabastall.

Havia arribat la tramuntana.

En aquell moment, Mn. Gaspar —no sé si des de la trona o des del presbiteri— es dirigí als assistents, poc més o menys, amb aquestes paraules: **els homes són a mar; el nostre lloc és a la platja, s'ha acabat el sermó.**

Sortiren els assistents, la majoria dones i, darrera el senyor rector fent tots plegats via cap a la platja. Arribà el primer llagut i Mn. Gaspar amb l'aigua fins la cintura fou qui encapillà el palanquí a la roda de popa de l'embarcació. Tot un detall, com podeu comprendre!

Sortosament no es passà de l'ensurt. El balanç fou totalment positiu: no hi va haver víctimes i Mn. Gaspar organitzà una Missa d'acció de gràcies a la qual hi convidà tot el poble.

Comentàvem el fet amb un pescador el qual em digué que tothom havia assistit a la Missa. **Tu també?** li vaig preguntar. I la resposta fou contundent: **Mn. Gaspar —em digué— ens ajudà la nit de la tramuntanada; jo vaig anar a ajudar-lo a emplenar l'església.**

No us sembla amics que la Parròquia és quelcom més que una circumscripció territorial on els sacerdots tenen cura de les ànimes de la mateixa?

No us sembla que la Parròquia és una vivència comunitària on cadascú hi té la seva funció específica sense oblidar que en un moment concret hi pot haver una necessitat col·lectiva que ens allibera de posicions específiques i ens fan sentir un sol cor, una sola voluntat, un mateix esforç... i una responsabilitat compartida?

Quina xarxa ha teixit la Parròquia entre tots i cada un dels seus membres!

Per això en aquests moments en els quals els escalencs commemorem els 300 anys de l'arrelament de la nostra identitat i, tal vegada, la descoberta de les nostres possibilitats autònomes, tots ens hem de sentir solidaris a fi que tots els actes que siguin programats tinguin una bona acollida. Entre tots hem de voler que aquestes festes populars, recreatives i culturals, esdevinguin un homenatge als nostres passats: a aquells passats, presents en esperit entre nosaltres, als quals gosem dir: **farem els possib'es per a ser dignes de vosaltres; volem que des del lloc de la pau que esteu disfrutant us sentiu orgullosos de la nostra trajectòria i de la nostra fidelitat.**

Escalencs: Aquest PREGO ha obert els actes commemoratius del tercer Centenari de la nostra Parròquia.

Pere Bruguera i Pellicer